

Les amigues de la Montse Grases comparteixen els seus records

“La seva especialitat —de Montse Grases— és la complicitat amb Jesús a la pregària”. Així ho va explicar el postulador de la seva causa de canonització, José Carlos Martín de la Hoz en una trobada que va tenir lloc a l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua el passat dissabte 10 de maig.

13/05/2025

“Montse era una dona molt d'aquí, molt de Barcelona, i la seva especialitat —cada sant en té una— és la complicitat: tenia complicitat amb Jesús a la pregària, i la gent que entra en contacte amb Montse de seguida entra en contacte amb Jesús”. Això és el que va afirmar José Carlos Martín de la Hoz, postulador de la causa de Montse Grases, durant la jornada «Un dia amb Montserrat Grases» que va tenir lloc el dissabte 10 de maig a l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua de Barcelona.

Montse Grases García (1941-1959) — va explicar el Dr. José Carlos en la seva intervenció «Tenir amics al cel ho canvia tot»— “era una jove catalana molt normal, la segona de nou germans, que va créixer al si d'una família cristiana de Barcelona. Segons expliquen les persones que la van tractar, era molt vitalista, divertida. Tenia moltes amigues perquè era molt amiga de Jesucrist.

Per això s'hi estava molt a gust amb ella.”

El postulador de la causa de canonització de Montse Grases va dir que, fa unes setmanes, una periodista radiofònica li va preguntar, referint-se a Carlo Acutis: “per què l'Església catòlica cometria l'error de canonitzar un jove de 15 anys, quan tots sabem que, a aquestes edats, els nens estan força encantats?”

“Vaig contestar-li de seguida que Carlo Acutis és un dels grans sants de la història recent de l'Església catòlica, al nivell de la Venerable Serventa de Déu Montse Grases, Sant Joan Pau II, Santa Teresa de Calcuta o el Pare Pius, per posar alguns exemples. Quina és la característica que fa que Carlo Acutis sigui proposat com a model i intercessor del poble cristià? Doncs que Carlo, com els grans sants de la història de

l'Església, feia veritable pregària de ‘complicitat’”.

Martín de la Hoz va distingir entre l’“oració de necessitat, que ens porta a acudir a la misericòrdia de Déu per solucionar les nostres necessitats materials i espirituals, i la pregària de complicitat, senzilla, confiada, còmplice —els joves, quan tenen un amic, tenen un ‘còmplice’—, com un amic que està amb el seu amic: parlant de tu amb Déu, com li agradava repetir a sant Josepmaria”.

“L’oració de la Montse, com la de Carlo Acutis, era de complicitat, i s’hauran trobat al cel i s’hauran saludat amb gran afecte i estaran encantats d’ajudar els joves del segle XXI a ser tan feliços com ho van ser ells. Montse va descobrir la seva vocació a l’Opus Dei estimant Jesucrist i estimant els seus pares als seus germans, a les seves amigues, a les persones de l’Opus Dei del món

sencer amb els qui compartia el seu diàleg amb Jesucrist”.

La Montse, va explicar José Carlos, “va arribar a la santedat com a identificació i complicitat amb Jesucrist i va saber portar amb gràcia la malaltia, perquè procurava sostenir el fil de la conversa amb Jesús al llarg del dia. Es pot ballar una sardana fent oració, jugar a bàsquet fent oració o preparar-se per actuar en una representació teatral o caminant per Seva, pel Pirineu o on fos.”

“Déu vol que tinguem exemples propers, sants de la porta del costat, sants de barri, i n'estan brotant molts que, com la Montse o el Carlo, han rebut de Jesucrist una crida a la intimitat, i l'han aconseguit tan ràpidament que el Senyor se'ls ha emportat molt joves”. En aquest sentit, Rialp ha publicat “Totalment. Històries recents de joventut, alegria

i santedat”, un llibre que recull les vides de divuit sants joves —deu noies i vuit nois— del segle XXI.

Després, Roser Fernández, amiga de la Montse dels anys del Club Llar, va explicar que totes dues anaven a aquell centre de l'Opus Dei “que era al carrer Muntaner, molt a prop de plaça Adrià. Jo anava a les classes de cuina, érem cinc alumnes i després les cinc vam fer-nos de l'Obra.

Pensava que a tot el món hi havia d'haver molts clubs així, i ¡era el primer!”

Segons Roser, Montse era molt senzilla “i feia tot molt fàcil. Quan per fi els seus pares li van dir que tenia un càncer, ella va anar a Llar i sense donar-li més importància, li va dir a la directora: ‘Lía, t’he de dir una cosa.’ I al final del matí, Lia li va preguntar què volia dir-li, i era això, que estava malalta de càncer. Un altre cop era dissabte i teníem

meditació. A la Montse ja li costava molt caminar, a poc a poc es va acostar a l'oratori fins que ja no va poder més, es va asseure en una butaca i es va quedar allà”.

També Pilar Parés, de Seva, la localitat a la falda del Montseny on la família Grases anava de vacances, va explicar la seva amistat amb la Montse i una anècdota que se li va quedar gravada. “La meva mare era la telefonista del poble, i un dia jo, que era més petita que la Montse — ens portàvem set anys— estava asseguda a la porta de la central telefònica plorant. Va passar la Montse, em va preguntar què em passava, li vaig explicar que les meves amigues tenien un “ninot”, i jo no. Llavors la Montse se'n va anar cap a casa i em va regalar un nino seu, —ho explicà la Pilar, tot ensenyant molt orgullosa la joguina—. Al cap d'uns anys, la Manolita, la mare de la Montse, va voler canviar-

me el ninot per un altre, però li vaig dir que no, el tinc a casa amb una foto de la Montse”.

Finalment, es van explicar diversos favors, com la curació d'un liposarcoma o d'un tumor cerebral molt greu, i d'altres de més senzills. “La devoció a Montse s'ha estès arreu del món, fa poc vam rebre un missatge d'un col·legi de noies de Califòrnia que han nomenat a Montse Grases patrona del seu col·legi, i també un altre des de Londres, on una jove que havia suspès 25 vegades l'examen del carnet de conduir el va aprovar després d'encomanar-se a la Montse”, va dir el postulant de la seva causa i va afegir que “no deixeu de demanar coses a la Montse, i no canvieu de sant, i després poseu per escrit els favors rebuts”.

Des del 1994, les restes de la Montse Grases descansen a la cripta de

l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua,
en una capella presidida per la
imatge de la Mare de Déu de
Montserrat a qui tantes vegades va
resar. Aquí acudeixen diàriament
moltes persones per demanar-li
l'ajuda i la seva intercessió, atrets per
l'alegria sincera d'un lliurament
viscut en plenitud.

A més, a Bonaigua hi ha un Comitè
de la Montse, que organitza activitats
per fomentar la devoció a Montserrat
Grases com aquesta jornada o les
romeries al Matagalls i l'ermita de
Santa Maria Mitjancera del Brull.